

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji nr REM 03/05 z dnia 7 maja 2007 r. stwierdzającej, że umorzenie należności celnych przywozowych było nieuzasadnione w przypadku skarżącej. Decyzja ta została wydana w następstwie wniosku, z jakim zwróciły się do Komisji francuskie organy krajowe, które zażądały od skarżącej zapłaty cła antydumpingowego od przywozu odbiorników telewizji kolorowej, produkowanych przez jej filię znajdującą się w Tajlandii i o którego umorzenie zwróciła się skarżąca na podstawie art. 239 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (¹).

Skarżąca uważa, że może skorzystać z umorzenia na podstawie art. 239 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 ponieważ, jej zdaniem, spełnia obie przesłanki ustanowione w tym akcie.

Jeśli chodzi o przesłankę pierwszą (zaistnienie szczególnej sytuacji), podnosi ona, że szczególna sytuacja wystąpiła jak najbardziej w jej przypadku i że wynikała ona po pierwsze, z zachowania Komisji, która zmieniała swoje podejście przy interpretacji przepisów prawnych w zakresie pochodzenia towarów bez powiadomienia w odpowiedni sposób podmiotów gospodarczych oraz po drugie, z zachowania organów krajowych, które zastosowały podejście przyjęte przez Komisję.

W odniesieniu do przesłanki drugiej, o której mowa w art. 239 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 (brak oszustwa lub zaniedbania) skarżąca twierdzi, że nie można uznać, iż dopuściła się zaniedbania, ponieważ oparła się na zasadności początkowego stanowiska służb Komisji, które zdaniem skarżącej zdecydowały o nie stosowaniu w ścisły sposób wobec niej reguł pochodzenia, lecz nałożeniu preferencyjnych ceł antydumpingowych na wszystkie urządzenia produkowane i przywożone przez jej filię znajdującą się w Tajlandii.

(¹) Dz.U. L 302, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2007 r. — Prana Haus GmbH przeciwko OHIM (PRANAHAUS)

(Sprawa T-226/07)

(2007/C 211/71)

Język postępowania: niemiecki

Stron

Strona skarżąca: Prana Haus GmbH (Fryburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat N. Hebeis)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 18 kwietnia 2007 r. w sprawie R 1611/2006-1;
- nakazanie Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego wpisanie zgłoszenia znaku towarowego „PRANAHAUS” nr 4 839 916 do Rejestru Wspólnotowych Znaków Towarowych;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „PRANAHAUS” dla towarów i usług z klas 9, 16 i 35 (zgłoszenie nr 4 839 916).

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia.

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (¹) z uwagi na to, że w odniesieniu do zgłoszonego znaku towarowego nie występują bezwzględne podstawy odmowy rejestracji.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2007 r. — Hiszpania przeciwko Komisji

(Sprawa T-227/07)

(2007/C 211/72)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: M. Muñoz Pérez)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich